

Arrest

nr. 249 484 van 22 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat TENDAYI wa KALOMBO
Verlaatsstraat 37
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die *loco* advocaat TENDAYI wa KALOMBO verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 19 juli 2019. Op 2 augustus 2019 meldt de verzoekende partij zich aan. Op 6 augustus 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 september 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 23 september 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Cali (dep. Valle de Cauca). In diezelfde stad bent u opgegroeid en ging u naar school tot en met het eerste jaar middelbaar onderwijs. Nadien werkte u steeds als bakker bij verschillende zaken, waarbij u onder andere in Cali en Buenaventura (dep. Valle de Cauca) werkte. U ging ook vaak heen en weer tussen die steden. U heeft één jongere zus, N. (...); uw ouders zijn beiden overleden. U bent alleenstaand, maar u hebt twee kinderen uit een vorige relatie: L. A. (...) (°1998) en E. M. (...) (°2002).

Uw problemen vonden hun aanvang in het jaar 2003. U werkte toen in een bakkerij in Tumaco (Nariño). Op een dag op het einde van februari zat u op het terras van de zaak iets te drinken samen met S. (...), de vertegenwoordiger van de lokale inheemse bevolking, toen er plots een man aankwam en S. (...) zonder meer afmaakte met vier kogels door het hoofd. Nadien arriveerde er een detective om de zaak te onderzoeken, maar uit angst vertelde u dat u niets gezien had. Zo'n 10 à 15 dagen later werd u op straat benaderd door twee mannen op een motorfiets, die ineens met verschillende kogels op u begonnen te schieten met een vuurwapen. Gezien u snel wegrende en een huis binnenging, kon u ongedeerd blijven. Diezelfde avond nam u een piraattaxi naar Cali, waar u een nieuw leven begon en lange tijd uw schaapjes op het droge had. In 2006 kwam daar een einde aan toen u in de wijk El Refugio opnieuw op straat benaderd werd door twee mannen op een motorfiets. Deze keer werd er één kogel afgevuurd, die rakelings langs u passeerde, waarop u opnieuw kon weglopen en ontsnappen. Daarna bent u gaan onderduiken op de landerijen van uw tante A. (...) in het gehucht Quintero (dep. Cauca). Na 4 jaar vernam u dat de paramilitairen ontmanteld werden, waardoor u besloot dat het niet meer nodig was om zich te verstoppen en u uw leven terug op de rails kon krijgen in Cali. In 2017 veranderde u van job en ging u voor een korte periode aan de slag bij een viswinkel in Buenaventura. Na afloop van dat contract ging u terug in een bakkerij werken, nog steeds in Buenaventura. Eind februari 2019, toen u aan het wandelen was op straat, verscheen er plotseling een man voor u. U had onmiddellijk door dat dat dezelfde persoon was die in 2003 S. (...) vermoord had. Deze begon achter u aan te hollen en beschoot u tegelijkertijd met een vuurwapen, maar u kon hieraan ontkomen. Vervolgens ging u andermaal onderduiken op het landgoed van uw tante in Quintero, waarop zij voor u een vliegtuigticket naar België boekte.

Op 16 juli 2019 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar Brussel, waar u op 18 juli 2019 aankwam. Zo'n twee weken later, op 2 augustus 2019, wendde u zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Een aantal van uw familieleden verbleven reeds in België, waaronder uw tante A. (...) (OV: (...)) en uw tante M. d. C. (...) (OV: (...)). Omwille van uw problemen werd uw zoon L. A. (...) na uw komst bedreigd in Colombia, waarbij de belagers vermeldden dat ze naar u op zoek waren. Daarop is uw zoon gevlucht naar Spanje, waar hij internationale bescherming heeft verzocht. Zijn procedure is momenteel lopende.

In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u gedood te worden door de personen die achter de moord op S. (...) zaten, en die u vervolgens belaagden omdat u destijds getuige was van dat incident.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw internationaal paspoort en een kopie van uw identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw administratief dossier stelt het Commissariaat-generaal (CGVS) vast dat u noch een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk heeft gemaakt.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat uw voorgestelde gang van zaken weinig realistisch te noemen is. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de moordenaar in de bakkerij in 2003 het louter op inheems vertegenwoordiger S. (...) gemunt had en niet op u. Immers stapte de man die hem om het leven bracht duidelijk op hem af, schoot 4 kogels door zijn hoofd en ging daarna gewoon weer weg (CGVS, p. 8-9). Tijdens het hele incident heeft de schutter geen enkel woord tegen u gerept (CGVS, p.9). In die optiek is het dan ook vreemd dat zijn paramilitaire groepering u na 17 jaar nog zou blijven tergen, omdat u getuige was van dat incident en dat zij, door u te doden, zich ervan zouden vergewissen dat u aan niemand iets zou zeggen (CGVS, p.9). Indien deze paramilitairen u werkelijk wilden afmaken, dan is het eigenaardig dat zij dit niet op het moment zelf deden in 2003 – u zat toen immers vlak naast hun doelwit – maar dat zij nog 10 of 15 dagen zouden wachten om dat een eerste keer eens te proberen (CGVS, p.6-7). Gedurende die twee weken bleef u immers in dezelfde bakkerij in Tumaco werken (CGVS, p.10), om die reden is het niet aannemelijk dat zij u niet eerder zijn komen zoeken. Nog vreemder is dat de paramilitaire groep in kwestie u nadien volledig vergeten blijkt te zijn in de vele jaren die volgden, maar dat zij u dan wel opnieuw in het vizier hebben op twee geïsoleerde momenten in 2006 en 2019 en in twee verschillende steden (CGVS, p.6-7). Daarenboven ontbreekt het enige plausibiliteit dat een doorwinterd paramilitair u telkens vanop een vrij dichte afstand beschoot met een vuurwapen, maar dat u nooit enige verwonding opliep en elke keer gewoon kon weglopen (CGVS, p.10-13). Evenmin kadert het in een logisch geheel dat zij u eerst achterna zitten om u koste wat het kost te doden, maar u daarna niet meer volgen wanneer u een huis binnengaat (CGVS, p.10-13). Dit alles zet uw geloofwaardigheid stevig op de helling.

Bovendien werd een aantal tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw verklaringen op het CGVS-onderhoud en deze die u bij de DVZ aflegde. Zo verklaarde u op het CGVS dat de tweede aanvaring tegen u plaatsvond in 2006; nochtans situeert u die gebeurtenis tijdens uw eerste interview bij de DVZ in 2009 (CGVS, p.6-7; CGVSvragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Wanneer er u gewezen werd op deze inconsistentie, ontkende u dit zonder verdere uitleg (CGVS, p.11). Wat betreft het volgende incident, verklaarde u dan weer op het CGVS dat dat plaatsvond in 2019, terwijl u dat tijdens uw initiële interview een jaar eerder, in 2018, situeerde (CGVS, p.6-7; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Na confrontatie hield u wederom vast aan uw tweede versie, zonder meer (CGVS, p.12). Niettemin haalde u geen opmerkingen aan over dat eerste interview bij de DVZ (CGVS, p.3). Het feit dat u niet consistent kunt aangeven in welk jaar u zou zijn belaagd, haalt dan ook uw geloofwaardigheid verder onderuit.

Voorts blijkt dat uw gedrag na de vermeende incidenten bezwaarlijk strookt met uw voorgehouden vrees voor vervolging. Zo heeft u zich, ten eerste, nooit verder geïnformeerd over het hoe en wat van de moord op S. (...), hetgeen de oorsprong vormt van al uw beweerde problemen. Wat betreft S. (...), kent u enkel zijn voornaam, hoewel hij een vriend van u zou zijn geweest en blijkt dat hij een belangrijk figuur was in de lokale gemeenschap (CGVS, p.6, 8). U heeft na de feiten nooit verder gezocht naar zijn volledige naam (CGVS, p.10). Verder kunt u ook niet met enige zekerheid zeggen waarom de paramilitairen het in 2003 op hem gemunt hadden (CGVS, p.9). Gevraagd of er ooit een artikel in de pers verscheen over de moord, antwoordt u dat dat er waarschijnlijk moet geweest zijn, maar dat u dat niet heeft en er ook nooit naar gezocht heeft (CGVS, p.9-10). Indien de daders die achter de moord op S. (...) zaten u na al die tijd nog zouden viseren, is het onbegrijpelijk dat u nooit verdere informatie heeft vergaard in verband met de moord in 2003. Deze houding getuigt van een desinteresse in de oorzaak van uw eigen problemen, die enkel kan worden verklaard door de bedrieglijkheid van uw relaas.

Ten tweede hebt u van de aangehaalde problemen nooit gewag gemaakt bij de plaatselijke ordediensten. Het feit dat u de autoriteiten in Colombia gedurende 17 jaar nooit hebt ingelicht, holt niet alleen uw geloofwaardigheid verder uit, ook ondergraaft het uw nood aan internationale bescherming tout court. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Zo beweerde u dat er na de moord op S. (...) in 2003, waarvan u klaarblijkelijk een rechtstreekse getuige was, een detective arriveerde om poolshoogte te nemen van de situatie (CGVS, p.6-7). Bij de DVZ specificeerde u dat dit een politiemedewerker was (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Hoewel deze persoon u vele vragen stelde, hebt u nergens op geantwoord, omdat de paramilitairen zouden samenwerken met de regering en u naar eigen zeggen bang was voor uw leven (CGVS, p.7, 9). Deze veronderstelling kunt

u echter niet hard maken. Het is dan ook weinig te vatten dat u niet meehelpt met het politieonderzoek; hiermee had u zichzelf immers in veiligheid kunnen stellen. Zoals eerder aangegeven verklaarde u later ook nooit meer de Colombiaanse autoriteiten te hebben geraadpleegd (CGVS, p.12).

Ten derde kan het CGVS in casu niet besluiten dat u zich naar België begeven hebt om aan uw belagers te ontkomen en zichzelf in veiligheid te stellen. Blijkt namelijk dat u na het incident, dat volgens u eind februari 2019 plaatsvond, nog een viertal maanden in Colombia gebleven bent (CGVS, p.12-13). U argumenteerde dat u ondergedoken leefde op de landerijen van uw tante in Quintero en dat u er omwille van financiële beperkingen niet vroeger kon vertrekken (CGVS, p.6-7, 12-13). Deze verklaringen zijn bezwaarlijk overtuigend. Conform uw voorgestelde gang van zaken hadden de paramilitairen u kunnen lokaliseren in Cali en Buenaventura en zouden zij tentakels hebben over het hele Colombiaanse grondgebied (CGVS, p.6-7, 13). Dat zij u gedurende maanden niet zouden kunnen vinden in Quintero – een dorpje in de buurt van Cali – is weinig aannemelijk. Daarnaast had uw tante A. (...) u het vliegtuigticket naar België cadeau gedaan (CGVS, p.7, 13). Indien u zich werkelijk in een onveilige situatie bevond, is het merkwaardig dat zij naliel u een eerdere vlucht te boeken. Voorgaande bemerkingen laten het CGVS toe te vermoeden dat u niet naar België bent gereisd uit vrees voor uw leven. In de marge is het nog vermeldenswaardig dat u net na de beweerde moord op S. (...) in 2003 Colombia verliet om in Ecuador te gaan werken, en nadien terugkeerde naar Colombia (CGVS, p.6, 12). Het feit dat u na één van de feiten waar u een vrees voor vervolging uit puurt uw land van herkomst verliet en nadien weer terugkeerde, staat eveneens haaks op uw beweerde vrees voor vervolging aldaar.

Tot slot moet worden aangestipt dat u geen concrete indicaties heeft dat u op dit moment nog steeds wordt gezocht in Colombia. Zelf verklaart u ook niet zeker te zijn daaromtrent, en wijst vervolgens op een algemene tendens inzake de paramilitairen in uw land van herkomst (CGVS, p.13). Dit gegeven, samen met alle andere weinig geloofwaardige elementen in uw verklaringen, laten dan ook niet toe geloof te hechten aan uw bewering dat uw dochter omwille van uw problemen ondergedoken leeft in Colombia (CGVS, p.7). Om dezelfde redenen is ook de verklaring dat, omwille van uw aangehaalde problemen, uw zoon na uw vertrek eveneens Colombia ontvluchtte en Spanje asiel verzocht, weinig aannemelijk (CGVS, p.7). Volgens u zou hij ginds reeds de procedure aangevat hebben; er werd u dan ook tweemaal gevraagd om zo snel mogelijk een schriftelijk bewijs van zijn registratie in Spanje over te maken (CGVS, p.7-8, 14). Tot op heden heeft het CGVS geen dergelijk document meer mogen ontvangen, hetgeen verder wijst op de onbetrouwbaarheid van uw verklaringen.

Bovenstaande opmerkingen laten niet toe geloof te hechten aan uw asielmotieven. Derhalve kan er u noch de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève, noch deze van subsidiair beschermde in de zin van 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de

georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific-regio (Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid-Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuen vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific-regio, Antioquia, ZuidCordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u indiende kunnen niet leiden tot een andersluidende appreciatie. Uw paspoort en identiteitskaart staven louter uw herkomst, nationaliteit, identiteit en reisweg, elementen die momenteel niet worden betwist door het CGVS. Deze stukken vormen echter geen enkel begin van bewijs voor de door u aangehaalde asielmotieven.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 8 september 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 14 september 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en “het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, met name het grondigheidsbeginsel in de handelingen van de administratieve autoriteiten, de afwezigheid van tegenstrijdigheid in de gronden en beoordelingsfouten”.

2.2. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt met haar profiel in de context van deze zaak, het profiel van S. en de straffeloosheid die de leden van de paramilitaire groeperingen in Colombia genieten. De verzoekende partij beklemtoont dat S. een vertegenwoordiger van de inheemse gemeenschap van Tumaco is. Ze stelt dat in de jaren 2001-2009 waren Indiase, Afro-Colombiaanse en agrarische gemeenschappen en mensenrechtenverdedigers het belangrijkste doelwit van geweld van verschillende gewapende groeperingen, waaronder de paramilitairen. Gezien S.'s lidmaatschap van de inheemse gemeenschap en zijn rol als vertegenwoordiger van deze gemeenschap, maakte dit het tot een prioritair doelwit. In deze setting werd zijn leven bijzonder blootgesteld. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat: “Het bijwonen van een dergelijke daad biedt geen bescherming voor de persoon, vooral niet als deze tot de inheemse gemeenschap behoort, zoals het geval is bij de verzoeker. In dit verband geeft een Amnesty International-rapport uit 200821 inzicht in waarom de verzoeker de politie en de rechtbanken nooit heeft vertrouwd om te getuigen tegen de dader van deze moord. Uit dit rapport blijkt inderdaad dat de paramilitairen vaak in contact stonden met de Colombiaanse veiligheidsstroepen (politie en strijdkrachten) bij gewelddaden tegen burgers, waaronder indianen. Hoewel dit rapport vooral betrekking heeft op de behandeling van straffeloosheid in de context van schendingen van de rechten van

vakbondsleden, is deze analyse ook van toepassing op de situatie van inheemse gemeenschappen zoals beschreven in het CEDOCA-rapport voor de betreffende periode. Onder deze omstandigheden, en met kennis van de objectieve elementen van de situatie van de autochtonen in het CEDOCA-rapport, maakte de commissaris-generaal een onjuiste inschatting van de winst van verzoeker en van de vrees die hij oproept zowel jegens de paramilitairen als de openbare autoriteiten.”

Voorts stelt de verzoekende dat haar niet kan verweten worden dat ze inconsistente verklaringen aflegt, daar het slechts om een inconsistentie in één datum gaat. Dit element is op zich onvoldoende om haar relaas als ongeloofwaardig te beoordelen.

Tot slot stelt de verzoekende partij ook nog dat haar zoon, kort na haar vertrek, eveneens uit Colombia gevlucht is en een verzoek om internationale bescherming in Spanje ingediend heeft. De verzoekende partij betoogt dat dit eveneens de ernst van haar verzoek om internationale bescherming aantoont.

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. De aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 15 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Colombia wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus “Colombia: Veiligheidssituatie” van 27 juli 2020.

5. Formele motivering

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

7. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

8.1. De verzoekende partij verklaart dat ze vreest in Colombia gedood te worden door paramilitairen daar ze in 2003 getuige was van de moord op S. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoeker verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

8.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming brengt de verzoekende partij een kopie van haar internationaal paspoort en een kopie van haar identiteitskaart bij. Deze documenten hebben betrekking op identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

8.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat de verzoekende partij hier niet in slaagt en er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat:

- de moordenaar in de bakkerij in 2003 het louter op de inheems vertegenwoordiger S. gemunt had en niet op de verzoekende partij. Op het ogenblik zelf heeft de moordenaar geen poging ondernomen om de verzoekende partij te doden, alhoewel zij naast S. zat. Na deze moord bleef de verzoekende partij in de bakkerij in Tumaco werken en hebben de paramilitairen 10 tot 15 dagen gewacht alvorens haar voor de eerste keer te bedreigen (notities persoonlijk onderhoud (NPO), p. 6-7).

- uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat de paramilitaire groep in kwestie haar nadien volledig vergeten blijkt te zijn, maar dat zij haar dan wel opnieuw in het vizier kregen op twee geïsoleerde momenten in 2006 en 2019 en in twee verschillende steden (NPOS, p.6-7).

- het daarenboven niet plausibel is dat een doorwinterd paramilitair haar telkens vanop een vrij dichte afstand beschoot met een vuurwapen, maar dat ze nooit enige verwonding opliep en dat ze elke keer gewoon kon weglopen (NPO, p.10-13).

- het weinig plausibel is dat ze haar eerst achterna zitten om haar te vermoorden zoals de verzoekende partij verklaart, doch dat ze haar niet volgen wanneer zij een huis binnengaat (NPO, p.10-13).

- er ook twee tegenstrijdigheden opgemerkt worden tussen de verklaringen op het CGVS-onderhoud en bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl de verzoekende partij geen bemerkingen had over het verloop van het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken.

- het gedrag van de verzoekende partij na de vermeende incidenten bezwaarlijk strookt met haar voorgehouden vrees voor vervolging: *“Zo heeft u zich, ten eerste, nooit verder geïnformeerd over het hoe en wat van de moord op S. (...), hetgeen de oorsprong vormt van al uw beweerde problemen. Wat betreft S. (...), kent u enkel zijn voornaam, hoewel hij een vriend van u zou zijn geweest en blijkt dat hij een belangrijk figuur was in de lokale gemeenschap (CGVS, p.6, 8). U heeft na de feiten nooit verder gezocht naar zijn volledige naam (CGVS, p.10). Verder kunt u ook niet met enige zekerheid zeggen waarom de paramilitairen het in 2003 op hem gemunt hadden (CGVS, p.9). Gevraagd of er ooit een artikel in de pers verscheen over de moord, antwoordt u dat dat er waarschijnlijk moet geweest zijn, maar dat u dat niet heeft en er ook nooit naar gezocht heeft (CGVS, p.9-10). Indien de daders die achter de moord op S. (...) zaten u na al die tijd nog zouden viseren, is het onbegrijpelijk dat u nooit verdere informatie heeft vergaard in verband met de moord in 2003. Deze houding getuigt van een desinteresse in de oorzaak van uw eigen problemen, die enkel kan worden verklaard door de bedrieglijkheid van uw relaas.”*

- het gegeven dat ze van de doodsb bedreigingen nooit gewag heeft gemaakt bij de plaatselijke ordediensten en het feit dat ze niet met het politieonderzoek samenwerkte ondermijnt de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees.

- dat de verzoekende partij na het voorgehouden incident dat zich eind februari 2019 in Colombia voorgedaan heeft, nog een viertal maanden in Colombia verbleven heeft (NPO, p.12-13): *“U argumenteerde dat u ondergedoken leefde op de landerijen van uw tante in Quintero en dat u er omwille van financiële beperkingen niet vroeger kon vertrekken (CGVS, p.6-7, 12-13). Deze verklaringen zijn bezwaarlijk overtuigend. Conform uw voorgestelde gang van zaken hadden de paramilitairen u kunnen lokaliseren in Cali en Buenaventura en zouden zij tentakels hebben over het hele Colombiaanse grondgebied (CGVS, p.6-7, 13). Dat zij u gedurende maanden niet zouden kunnen vinden in Quintero – een dorpje in de buurt van Cali – is weinig aannemelijk. Daarnaast had uw tante A. (...) u het vliegtuigticket naar België cadeau gedaan (CGVS, p.7, 13). Indien u zich werkelijk in een onveilige situatie bevond, is het merkwaardig dat zij naliet u een eerdere vlucht te boeken. Voorgaande bemerkingen laten het CGVS toe te vermoeden dat u niet naar België bent gereisd uit vrees voor uw leven. In de marge is het nog vermeldenswaardig dat u net na de beweerde moord op S. (...) in 2003 Colombia verliet om in Ecuador te gaan werken, en nadien terugkeerde naar Colombia (CGVS, p.6, 12). Het feit dat u na één van de feiten waar u een vrees voor vervolging uit puurt uw land van herkomst verliet en nadien weer terugkeerde, staat eveneens haaks op uw beweerde vrees voor vervolging aldaar.”*

- de verzoekende partij geen concrete indicaties heeft dat ze op dit moment nog steeds wordt gezocht in Colombia.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Door louter de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren en eerder afgelegde verklaringen te herhalen, brengt de verzoekende partij geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van de desbetreffende bevindingen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad benadrukt dat van de verzoekende partij die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom bescherming vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij bij machte is om een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk relaas weer te geven en dat zij telkenmale coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die haar ertoe hebben gebracht bescherming te zoeken, ook al hebben deze een zware indruk nagelaten. De vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van haar vluchtrelaas. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in het leven van de verzoekende partij waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat tegenstrijdigheden tussen de verklaringen gedaan op het CGVS en bij het invullen van de vragenlijst niet van die aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing op een geheel van motieven steunt. Daarenboven situeert de verzoekende partij twee incidenten op een andere tijdstip en niet één incident zoals de verzoekende partij in het verzoekschrift betoogt. Het betreft bovendien geen minimale tegenstrijdigheid. De verzoekende partij verklaarde op het CGVS dat de tweede aanvaring in 2006 plaatsvond, nochtans had ze deze gebeurtenis bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken in 2009 gesitueerd (NPO, p.6-7; CGVS vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Voorts situeert ze een ander incident in 2019, terwijl ze dit initieel in 2018 gesitueerd heeft (CGVS, p.6-7; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Het gegeven dat de verzoekende partij incoherente verklaringen afgelegd heeft omtrent het jaar dat ze belaagd werd, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift aanhaalt dat haar zoon in Spanje een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient onderzocht te worden. De verzoekende partij toont geenszins aan, gelet op de verschillende incoherente en tegenstrijdige verklaringen, dat het verzoek om internationale bescherming van haar zoon op dezelfde vluchtmotieven steunt. Het loutere gegeven dat haar zoon een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft en dat er een onderzoek lopend is, laat niet anders te besluiten gelet op het geheel van voorgaande motieven van de bestreden beslissing.

Voorts dient erop te worden gewezen dat, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, de verzoekende partij geen daadwerkelijke poging heeft ondernomen om bescherming te krijgen van de Colombiaanse autoriteiten.

Vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, dienen eerst alle nationale middelen op redelijke wijze te zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

De Raad herinnert tevens aan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*. De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van

overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat *in casu* niet het geval is. Dat hij bang was dat de criminele bende hierachter zou komen, waarbij hij verwijst naar de wijdverspreide corruptie binnen de Colombiaanse politie, biedt geen verschuiving voor het feit dat de verzoekende partij geen daadwerkelijk poging ondernomen heeft om bescherming te zoeken in eigen land. Des te meer omdat de verzoekende partij voorhoudt gedurende bijna zeventien jaar belaagd te zijn geweest en dat er zelfs een politieonderzoek naar de moord op S. gevoerd werd (NPO, p. 6-7, 9 en 12; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5).

Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Door zonder meer te verwijzen naar de algemene situatie in Colombia, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt de verzoekende partij geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in haar geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep kan doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft. Des te meer omdat uit haar verklaringen blijkt dat er oorspronkelijk een onderzoek naar de moord op S. gevoerd werd. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in.

In casu, blijft de verzoekende partij in gebreke concreet aan te tonen dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen.

8.4. De Raad acht voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij, gelet op de talrijke onaannemelijkheden, incoherenties en tegenstrijdigheden die worden vastgesteld.

Het geheel van de verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook samengenomen met de landeninformatie over de veiligheidssituatie in Colombia, acht de Raad het vluchtrelaas en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig. De verzoekende partij slaagt er niet in de concrete problemen die zij zou hebben aannemelijk te maken. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan het vluchtrelaas, is er geen nood aan een onderzoek naar de in Colombia voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden. De argumenten dienaangaande zijn hier dan ook niet dienstig.

8.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

8.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

8.7. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Colombia zal worden vervolgd of geïsoleerd.

8.8. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

9.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

9.2. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“Republique de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers

tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

In casu is de verzoekende partij afkomstig uit het departement Valle del Cauca, hetgeen niet wordt betwist.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat in het departement Valle del Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

De verzoekende partij brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie waarop de verzoekende partij zich beroept is ofwel verouderd ofwel ligt het in dezelfde lijn als hetgeen voorafgaat.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in het departement Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het departement Valle del Cauca voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat de verzoekende partij nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het departement Valle del Cauca. Overigens kunnen de "persoonlijke omstandigheden" die in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet worden meegewogen, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Ten slotte beschikt de Raad niet over elementen die erop wijzen dat er in haar hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een

reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS